

אי אפשר לומר לקוחין הם בידי. (282)
**אמר לך רבא: האי נמי סכין של קצבים,
 כיון דעלול הסכין למופגמא, קפדי אינשי
 ולא מושלי, וממילא נעשית הסכין כדבר
 שאינו עשוי להשאילו, ונאמן המחזיק לומר,
 אם הסכין בידי, בוודאי לקוח הוא בידי.**

**ורבא אפיק, הוציא זוגא דפרבלא, מספריים
 לגזיזת צמר, וספרא דאגדתא מאותם יתמי,
 משום שאם הביאו הבעלים עדים על כך
 שהמספריים והספרים היו שלהם, שוב אין
 היתומים יכולים לומר שאולים הם בידינו,
 לפי שבדברים העשויין להשאיל ולהשכיר,**

הדרן עלך פרק המקבל

אמרינן. וכתב הקצות החושן [פב יב] שרכינו תם
 מיאן בתירוצו של ה"ר דודי משום שהכלל מיגו
 להוציא לא אמרינן נאמר רק כשהתובע והנתבע
 באים בטענת ברי, אבל כשהתובע ברי והנתבע
 שמא ואינו יודע אם זה שקנה ממנו את הספרים
 גנבם מהתובע או לקחם נאמן התובע במיגו
 להוציא ממון, ועיין ש"ך [קלג יג].

282. משמע שספרים עשויין להשאיל, והקשו
 התוספות מהא דאיתא בב"ק [קיד ב]: המכיר
 כליו וספריו ביד אחר, אינו נאמן לומר שלי הם
 ונגנבו ממני, כי יתכן שהיו שלו ומכרן לאחר,
 ומדוע אינו נאמן במיגו שהיה אומר השאלתים
 לו, והרי ספרים עשויין להשאיל. ותירצו: א.
 בשם ר"ת - מדובר באדם שאין דרכו להשאיל.
 ב. בשם מורי ה"ר דודי - מיגו להוציא לא